

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentiss Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. I. Quænam fuerint dispositiones SS. Virginis in mysterio Visitationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

spolient ipsos. Sic tantum abest, conspici unquam vel divisionem vel imminutionem ejusmodi bonorum, ut semper ipsorum possessio augeatur, magisque ætæ ipsorum fiat communio.

Colloquia
spiritualia
pariunt
consolatio-
nem & pro-
fectum.

Quam innocua & innocens voluptas pro cœtu & societate sanctarum animarum! quando, dum qualibet illarum exponit eximias illustrationes, affectus optimos, quos recepit à Deo in oratione suâ, congregant sibi thesaurum communem ex omnibus hisce pretiosis divitijs; sicut concursus plurium vocum diversarum perfectam efficit harmoniam in Musicâ; sic unio plurium intellectûs cognitionum, diversorumque cordis affectuum, quos quilibet in particulari recipit circa aliquod argumentum, progignit quandoque ingens lumen, quo detegantur omnibus eximia veritates circa sublimia fidei nostræ mysteria; sicut ipsamet experientia nos docuit in hac occasione.

Colloquebantur illo die de

perjucundo mysterio Visitationis sanctissimæ Virginis. Sed unus considerabat nonnisi dispositiones admirabilis hujus Matris, durante ipsius itinere: alter aspiciebat nonnisi Infantem JESUM, quem ipsa in purissimo gestabat utero: Tertius ponderabat felicitatem sanctæ Elisabeth, dum honoratam se vidit visitatone sanctissimæ Matris Dei, cognatæ suæ: Quartus mentis sigebat oculos in parvulum S. Joannem Baptistam adhuc invisibilem, & absconditum in utero Matris suæ; & quilibet eorum credebat, invenisse se, quod erat pulcherrimum in hoc mysterio. Quintus non intendit considerationi alicujus harum personarum in particulari, universalem instituit contemplationem circa omnia, è quibus ejusmodi hausit cognitiones, quæ videbantur nobis, si non magis sublimes, saltem magis evidentes, magisque proficue cæteris omnibus. Accipe speciatim consolationes, quibus demulcebamur audiendo illas.

ARGUMENTUM.

Quanam fuerint dispositiones Sanctissimæ Virginis in Mysterio Visitationis ipsius.

ARTICULUS I.

Primus ita exortus est loqui: Considerabam felicitatem alicujus animæ, quam præyerit Deus misericordiâ suâ quam-

que sæpius visitare dignatur gratijs suis. Et quia sumus in Octavâ Visitationis sanctissimæ Virginis. Ad primum hoc verbum interpellabam

labam ipsum. Quid inquis? an celebratur octava de Visitatione Virginis sanctissimæ? Verum est, respondit mihi, quod non celebratur in totâ Ecclesiâ Catholicâ; siquidem non annumeratur ipsa præcipuis & antiquioribus Virginis sanctissimæ Festis, quæ semper eundis temporibus celebrata sunt in totâ Ecclesiâ. Horum sunt quatuor, quæ celebrantur circa quatuor anni tempestates; nimirum illud Annuntiationis in veteri illud Assumptionis in æstate; illud Nativitatis in Autumno; illud Purificationis in hyeme: quæ sunt velut quatuor Bases, quæ sustentant & conservant devotionem erga sanctissimam Virginem; sunt velut quatuor flumina Paradisi, quæ dum prodeunt ex eodem fonte, ipsam nullo non tempore irrigant celestium abundantiam gratiarum.

Quatuor
Festa præci-
pua Sanctissimæ
Virginis,
per qua-
tuor anni
tempesta-
tes.

Festum Vi-
sitationis
quando &
quare in-
stitutum.

Verum est: Festum Visitationis horum non accenseri numero, nec esse tam antiquum, eodquod celebrari modò inceperit sub regimine Papæ Urbani Sexti, qui instituit illud circa annum 1385. & Bonifacius Nonus immediatus ipsius Successor id confirmavit, idque promulgavit, occasione crudelis schismatis, quod postquam afflixit Ecclesiam ultra quinquaginta annos, feliciter extinctum fuit per hanc devotionem erga sanctissimam Virginem. Non est etiam hoc Festum è numero Festorum magis solemnium, eodquod Eccle-

siæ universalis non adjunxerit illi octavam, sicut illis Nativitatis, Assumptionis, & paucis abhinc annis illi Conceptionis Immaculatæ: Nihilominus reperire est plures ordines celeberrimos in Ecclesiâ, qui celebrant Visitationem cum octavâ, uti est ordo sancti Domini, Præmonstratensis Cisterciensis, Cluniacensis, Cælestinorum & Carmelitarum, ut silentio præteream novum hunc ordinem Religiosarum Virginum, qui hisce diebus tanto cum fulgore resplendet in totâ Ecclesiâ sub titulo Visitationis, ac si Deus conferre voluisset jubar singulare magno huic Mysterio, illustrando illud tanquam rotæ solibus, quot numerantur in hoc ordine cœnobii, qui multiplicatur indies, quamvis adhuc jaceat in cunabulis & nasci vix cepit: siquidem vidimus ipsum sua sumptuosa exordia cum ultimo nostro sæculo, per incomparabilem pietatem ac zelum magni sancti Esauistici Saleffi.

Probè videbam Marianum hunc cultorem, se diffundere velle in elegia Sancti hujus ordinis & institutionis ipsius, quæ longa nimium fuisset digressio: Siquidem verum est, id esse argumentum tam amplum, tanque locuples, ut longo tempore sese illo non extricasset. Ut ipsum ab eo divellerem, & in suam reducerem viam: Ignosce, inquebam ipsi, quod interpellârim te. Hoc verbum;

Festum Vi-
sitationis
B. V. ce-
lebratur à
pluribus
ordinibus
cum octa-
vâ.

Loc.
15.

bum, octava Visitationis, quod inusitatum mihi erat, admiratione affecit me; non debet tamen nobis obstare, quin addiscamus id, quod volebas dicere nobis. Resumpsit igitur primum suum argumentum, nobisque dixit: Volebam declarare vobis, quam cognitionem mihi dederit Deus, Incarnationis meditati mysterium. Legere non possum tria hæc verba in sancto Luca: *Exurgens MARIA abiit in montana cum festinatione*, quin aspiciam in his cum admiratione, excellentias Sanctissimæ Virginis. In diebus illis, dicit Evangelium, id est, paucis abhinc diebus, ex quo Angelus annuntiaverat *MARIÆ*, ipsam fore Matrem Dei, exurexit illa & per-

rexit in montana, & acceleravit gradum, ivitque festinanter: In omnibus hisce nil video, quod magnificentum non sit, mysteriisque plenum.

Verum quid singulare, quid eximium in his? Dicebam intra meipsum: Exurgit, ut abeat, ut conficiat iter; an conficere hoc poterat manendo domi sedens? Concedit in montana: hæc erat via, quam ambulare debebat: Ibat festinanter, non enim decebat Virginem diu manere in publico, expositam in itinere oculis hominum; ipsa igitur nil facit, nisi quod quævis alia fecisset. Quia capiebam rem nimis materialiter, ipse nostram immutavit mentem, dum aperuit nobis suam.

§. I.

Explicatio Verborum Evangelij, tractantis de Visitatione Sanctissima Virginis.

Luc. 1. v.
19

Exurgens *MARIA*: *MARIA*, inquit ipse, non surrexit tantum, ut ambularet in terra, sed surrexit in spiritu supra seipsam, ut evolaret usque in cælum, & ingrederetur consilia æterna Dei circa ineffabile mysterium Incarnationis, quod in purissimo ipsius utero tunc agebatur. An dubitari possit, quin hujus receperit ipsa intelligentiam, eod quod repleta esset verbo æterno, in quo sunt omnes thesauri sapientiæ & scientiæ Dei absconditi.

R. P. Isaac. Consulas, Tom. III.

Noverat igitur ipsa benè, quod postea docuerunt nos Theologi, præcipuum Incarnationis ejus scopum fuisse, ut oppugnaret & destrueret monstrum abominandum peccati originalis, quod infecerat totam naturam humanam venenatam mortifero, ut non extracta, quod vitam reciperent homines nisi ut inferret illis mortem. Ipsa igitur exurgit illic, ad mandandum executioni magnum hoc consilium: Cùmque absconditum in sinu suo gereret præstantissimum

S. Joannes Baptista præventus à Salvatore & Sanctissimæ Virgine.

Y y

mum

mum totius mundi medicamentum, accelerat, ut applicet illud parvulo Joanni Baptistæ, quem peccatum originale jam suffocaverat in ventre Matris suæ, Sanctæ Elisabeth.

Sed quare incepit ab ipso, interrogavit aliquis? 1. Quia ipse erat præcipuus & maximus inter natos mulierum. 2. Quia, cum ipse immediatus præcursor esset Messæ, congruum erat, ut reciperet primas gratiarum ipsius largitiones. 3. Decebat, ut Salvator præveniret præcursores suos, & ex singulari privilegio, per quod distingueretur à cæteris hominibus, sanctificaret illum in utero Matris suæ. 4. Quia ipse erat vox, quæ annunciare debebat Verbum: *Vox clamantis*; & ecce Verbum cucurrit ad Vocem, ut conferret illi sonum, quem habere non poterat nisi per afflatum gratiarum ipsius. 5. Quia ipse erat ultimus Prophetarum veteris Testamenti, & primus Apostolus novi, cumque conficeret velut nodum & conjunctionem amborum in Persona suâ, æquum erat, ut, postquam portavit ad tempus grave jugum Testamenti veteris, quod gemebat sub peccato originali, reciperet gratiam novi, per quam liberaretur ab eo, antequam nasceretur.

JESUS &
Joannes
Baptista
existentes
in utero

O profundum mysterium! præ quantum prodigium detegit & insinuat nobis occursum hic JESU & Joannis, qui ambo infantes, qui

ambo conclusi erant in utero Matris suarum! sed unus in utero Matris senis atque sterilis, quod repræsentat legem veteris Testamenti, non producentis gratiam sed illam promittentis & expectantis; Alter in utero Matris juvenis & Virginis, sed fecunda, quod repræsentat Legem novi Testamenti, secundam in Sanctitate, & plenam omni abundantia gratiarum. Ambæ Matres amborum horum infantium occurrunt sibi invicem in hoc mysterio Visitationis; & junior venit ad seniore, quia veritas venit ad figuram, donum venit, & accedit ad promissionem, & divitiæ gratiarum secundi Adam, effundunt se super omnes Adam primi miseras. Sanctissima ergo Virgo, quæ noverat hanc esse præcipuam intentionem Verbi Incarnati, exurgit illic, ut magnum hoc in opus deduceret Consilium. *Exurgens MARIA.*

2. Ad hæc ipsa noverat, quod Verbum æternum egrediens è sinu Patris sui, plenum flammis & ardoribus, ad accendendum Sacri amoris ignem in hoc mundo, eo nomine intraverit Virgineum uterum suum, ut omnium primam transformaret se in puram quandam charitatem divinam, uti loquitur Sanctus Bonaventura; sed sicut ignis materialis inclusus manere non potest, dumque includitur, dirumpit omnia, subvertit turres, diffendit petras, dirutus potius

Matrum
suarum.

Sanctissima
Virgo in-
pulla ab
igne Spi-
ritus Sancti
super occu-
pata.

potius montes, quam suam relicturus libertatem: ita ignis charitatis Sanctæ includi non poterat in ergastulo uteri Virginis MARIE, quin erumperet, & seque diffunderet foras: *Exurgens abiit in montana cum festinatione*: Is ipsam attollit & abripit supra montes, & quasi volare facit cum impetu, ut totam succendat domum cognatæ suæ Elisabeth. Et ecce quâ ratione.

Dixerat Angelus ad Sanctissimam Virginem, dum conceptura erat Verbum Incarnatum: *Spiritus Sanctus superveniet in te*; pati ergo ratione repleta erat & Verbo divino & Spiritu Sancto, utpote gestans divinas has duas Personas in castissimo utero suo; nihilominus cum notabili hâc differentiâ, quod teneret Verbum quasi captivum in vinculis Virgineæ carnis suæ, quâ indueret ipsum, factum à se hominem; & hæc vincula necessario constringebant ipsum, ut expectandum illi esset novem mensibus, quoad egredi liceret inde: sed Spiritus Sanctus, cum non ita constringeretur, urget & impellit ipsam, ut quamprimum effundat se in animam præcursoris Verbi, quem etiam repleverat Spi-

ritus Sanctus adhuc conclusum utero Matris suæ, luculentis verbis is attestante Sacra Scripturâ: *Spiritus Sancto replebitur adhuc in utero Matris suæ.*

Quam egregiè manifestas, Virgo Sanctissima, in Visitatione tuâ adorandum Mysterium Trinitatis! Credimus, quod Pater æternus (in instanti, quo concipit & producit Verbum in Divinitate) concurrat cum ipso ad productionem Spiritûs Sancti: Et Tu ô Mater divinæ gratiæ, ubi primùm concepisti Humanatum hoc Verbum in utero tuo Virgineo, curris & concurras cum Ipso, ad replendum eodem Spiritu Sancto animam præcursoris ipsius. O quàm sublimes erant intentiones tuæ in Visitationis tuæ mysterio! Non ibas ex curiositate, nec aucupatoris vanam aliquam relaxationem, non ut placeres tuæ cognatæ, nec ex alio quodam respectu humano: mens tua elevata usque ad sublimissimas Dei ipsius intentiones, dirigebat te ad executionem Divinæ voluntatis ipsius. *Exurgens MARIA.* Mi Deus! quàm intentiones nostræ abjectæ sunt & viles, respectu illarum Sanctissimæ Virginis.

* * *

§. II.

Discessus Sanctissime Virginis, ut Visitaret

Cognatam suam Elisabeth.

PRIMA hæc verba, *Exurgens MARIA*, miram habent conjunctionem cum sequentibus; *Abiit in montana.* Si in hæc verba licet

Yyy 2 22,

Adricho-
nius in de-
scriptione
terræ San-
ctæ. p. 55.
num. 243.

Quam
viam con-
fecerit San-
ctissima
Virgo visi-
tans Elisa-
beth.

Sanctissima
Virgo a-
scendit in
montes, &
quare?

ra, verum est, quod à Nazareth, ubi habitabat Sanctissima Virgo, usque ad Domum Zachariæ, ubi morabatur Elisabeth, plures fuerint superandi montes; siquidem transeundum erat per Jerosolimam tridui spatio distantem à Nazareth, totâmq; circumfusam montibus; & ultra Jerosolimam conficiendum adhuc iter fuerat unius diei per montes, usque ad civitatem Hebron, ubi domus fuerat Zachariæ & Elisabeth, stadio solummodò distitam à castello Emaus: Hic Sanctus Joannes Baptista editus est in lucem; & quia Zacharias Pater ipsius repletus erat domo Prophetiæ, vidit in spiritu horrendam stragem, quam editurus erat Herodes, patvulorum infantium, accedentium ad ætatem Salvatoris nostri; utque suum custodiret filiolum, ne sicut alij submergeretur decumano hoc sanguinis diluvio, tam industriè abscondit ipsum in cavernâ quâdam, ut illius cognitioni subtraxerit eum.

Sed ne in hæreamus sensui literali historiæ, quis non intuetur mysterium absconditum sub Symbolo horum montium? Sanctissima Virgo non est prius Mater Salvatoris mundi, quàm ascendat in montes; & quia noverat Redemptionem mundi adimplendam fore in quodam monte, constringens purissimo utero suo verum Isaac, qui debebat esse victima maximi omnium sacrificij, portat jam

illum supra montem, ubi aliquando fuerat immolandus. Ipsa præoccupat mortem illius, quia novit præoccupare ipsum velle beneficium Redemptionis totius mundi in favorem præcursoris sui.

Nónne verisimile sit, quod Sanctissima Virgo transiens per montes, qui cingebant Jerosolimam, conscenderit etiam montem Calvariæ, qui illi conterminus erat? & quid videre te putas aspiciens in monte hoc Virginem Sanctissimam & portantem in utero mundi Salvatorem? Nónne videre hoc sit primam Crucem, ubi divina ipsius charitas immolare se voluit oculis Patris sui, ad redimendum anticipatò illum, qui anticipare debebat velut præcursor adventum suum, demonstrans se digito velut Agnum Dei, qui tollit peccata mundi. Hic igitur primus triumphus est JESU Christi de peccato & de diabolo, qui mox gloriabatur ab initio, firmaturum se thronum suum in monte Testamenti.

Quid prætendis superbe Lucifer, dum dixisti: *sedebo in monte Testamenti?* An loquebaris de Testamento novo, quòd plantatum est ab initio supra montem Calvariæ, & irrigatum proprio sanguine Filij Dei velut Arbor vitæ, ad producendos fructus æternitatis? An pacificè te regnaturum sperabas in monte hoc novi Testamenti? sed nòsse debebas, ipsum omnium ruinarum

Sanctissima
Virgo por-
ta ma
infantem
JESUM
supra mon-
tem Cal-
variæ.

Visita
Sancti-
mæ Vi-
gis con-
tine cap-
sus

Anima
na Spiritu
Sancto
per

narum Testamenti veteris esse reparationem. Quam deplorandas tu in illo edideras strages? Tu seduxisti primam Evam, ipsâ mediante introduxisti peccatum originale in mundum; per hoc peccatum gloriaberis tenerete totam naturam humanam sub pedibus tuis, ubi vis tuæ velut tyrannidis servam tûque tantâ domitaberis cum gloria, ut adorandum quasi se proponeres in universo orbe, usque eò prolapsus temeritatis, ut dicere non timeres: similis ero Altissimo. Sed contemisce, dum aspicias secundam Evam, quæ festinanter ascendit supra montem Testamenti novi; siquidem ipsa vindicata hæc est injuriâ à te Evæ primæ illatam; *illa conteret caput tuum*; ipsa subjiciet te pedibus totius naturæ humanæ, quæ amplius non erit tua per peccatum serva, eò quod illa portet in utero suo & deferat in montem novi Testamenti, Triumphatorem omnium peccatorum, & potissimum peccati originalis; Tu videbis id mox annihilatum in animâ maximi inter natos mulierum; & thronus hic, ubi sessurum se sperabas in monte Testamenti, destruetur, conteretur, subvertetur, soliumque tuum adæquabitur solo. Et id eò Sanctissima Virgo abiit in montana cum *festinatione*.

Vel etiam affirmari potest, quod per cursum hunc supra montes tam agilem ac festinum ipsa nos doceat

quod anima repleta Deo habeat alas ad evolandum & superandum facile magnas difficultates, quæ occurrunt in viâ Dei; Verum est, heroica magnarum virtutum exercitia, esse montes, qui horrorem cieant animabus ignavis, eò quod hæc magis deprimantur à pondere naturæ versùs terram, quàm attolantur à spiritu Dei, cui locum non dant, versùs cælum. Difficulus ascendimus montes; fatendum est, quod mortificare immoderata sua desideria, renuntiare inordinatis suis affectibus, videatur mons altus & ingens; fateor, quod præstate & exercere obedientiam cæcam, & nunquam non proprium suum cedere iudicium, illudque submittere iudicio alterius, sit mons admodum arduus; ut verum fatear, amare abjectionem, aucupari contemptum, aestimare & amplecti humiliationem, ad imitandum JESUM Christum abjectum & contemptum coram oculis hominum, mons est, qui horrore percellat: Quis negare potest, quod vivere & mori in Cruce, consecrare se exercitijs ac operibus penitentis austeræ & perpetuæ, mons sit, qui videatur inaccessibleis? unde & videre est illos ipsos, quos prævenit Deus suarum abundantia gratiarum, cadere animò ad radicem sublimium horum montium, quin ausint conscendere illas. Sed ubi Spiritus Dei firmam & constantem alicujus animæ cepit possessio-

Yyy ; nem,

montes
maxima-
rum diffi-
cultatum,

Sanctissima
Virgo p
na port
nferent
ESUM
upra mon
em Culin
iæ.

Visitatio
Sanctissi-
mæ Virgi-
nis conte-
rit caput
serpentis.

Isaie 14
13.

Anima ple-
ta Spiritu
Sancto su-
perare facile

nem, attollit ipsam supra se ipsam; & ubi hæc relinquit se divinis ipsius motibus, nihil amplius impedit ipsam, nec infirmitas naturæ, nec difficultates virtutis, eòquod omnia videantur ipsi æquata & complanata: *Erunt prava indirecta, & aspera in vias planas; ipsa*

Luc. 3. v. 5.

ascendit, ipsa currit, ipsa volat montes super altissimos, & citius superat difficultates, quàm consideraverit illas. Sequamur exemplum sanctissimæ Virginis: *Excursus. MARIA abiit in montana cum festinatione.*

* * *

§. III.

Quanto zelo & fervore visitaverit Sanctissima Virgo Cognatam suam.

Primum hoc verbum, cum festinatione, allicit me, & abripit mihi cor plus cæteris omnibus. 1. Ipsa cucurrit magnâ cum festinatione conscendens & transcendens montana. O quantâ me verbum hoc afficit voluptate! sed videtur, dicebam ipsi, debuisse te potius offendi ex eo: Ubi enim erat modestia pudica & verecundæ Virginis, quàm currere non decet? Et ego quæro, reposuit mihi, ubi esse poterat retinaculum & moderatio Matris, quæ impelli se sentiebat ad pariendum id, quod conceperat: *Conceptum sermonem tenere quis poterit?* Conceperat ipsa Verbum, Verbum, inquam, hoc magnum, quod Pater æternus concepit in sinu suo: quomodo non fortissimè impellatur ad pariendum illud per vocem? Non mireris ergò, quòd magnâ cum festinatione currat ipsa ad Sanctum Joannem, qui erat vox Verbi; nam ita semetipsum is nominat:

Joh. 4. v. 2.
Sanctissima
Virgo currens
super montana,
nos docet
quomodo
eundum sit
ad Deum,

Ego vox clamantis in deserto; quòd autem verbum promptè & celeriter currat ad vocem, nihil conformius est naturæ.

2. Ipsa cucurrit magnâ cum festinatione: quis enim retinere possit animam, quam impellit & abripit Deus, quæque dirigi se finit, quocumque voluerit is ipsam dirigere, per suæ impulsus gratiæ? Nōne enim veritati est consonum tunc illud effatum: *Nescit tardare molimina Spiritus Sancti gratia?*

3. Ipsa cucurrit magnâ cum festinatione, eòquod voluerit se à lassitudine recreare nihil enim magis reddit lapsum, quàm lentè in viâ Dei ambulare; & nihil ita à lassitudine recreat, quàm ex totis suis viribus currere: Ipsa cucurrit celerrimè, quia sequi debebat magnum illum Gigantem, qui è summo egressus est cælo, ut citissimè nostris succurreret miseris: Ipsa portavit hunc in utero suo, & is eodem secum passu eam fecit ambulare

Currit enim
in viâ
Dei, plurimum
succurrit
à lassitudine.

bulare. O quàm felix est anima, quando verè portat Deum in corde suo; siquidem is ipsam quoque portat in sinu suo, & ipsa nullam experitur defatigationem ambulans passu, qui placuerit illi, & ille deducit ipsam, quocùnque voluerit.

Deus portat animas in brachijs suis. Sicut. Sunt animæ, quas semper videtur Deus portare in brachijs suis, velut dilectas suas soboles, ita, ut quasi non permittat attingere ipsas solummodò terram extremitate pedum suorum: Nonnisi ipsarum est, intelligere benè profundum mysterium verborum sponsæ in sacro Epithalamio: *Dilectus meus mihi, & ego illi, inter ubera mea commorabitur.* Quid dicis ipsi sacra Sponsa? Ego nihil ipsi dico, & ipse nihil dicit mihi, & tamen dicuntur omnia: Ipse me aspicit, & ego aspicio ipsum, & hoc sufficit & ipsi & mihi, quia nos satis & abundè nos invicem sic intelligimus; Ego sum tota ipseus, & ipse totus est meus; Et hoc unicum mihi satisfacit, eòquòd cætera omnia, sive bona, sive mala, ceu nihilum meis videantur oculis, quæ proin maximo prosequor contemptu. O anima mea, intueri magnas hæc animas à longè, & gaudere te illas sic videre, nec illis tuam invide felicitatem. Humilia te, & agnosce, te tantò magis esse illà indignam, quantò magis abes ab illà.

Deus am- Sunt aliæ, quas incedere per-

mittit Deus super terram, sed tenet & constringit quasi ipsas manibus, ipsasque tam fortiter ad se trahit, ut currendo sequantur ipsum. Verum est, ipsas fatigari, sed nonnisi quando sibi indulgent & incedunt lenitè; siquidem quantò celerius incedere contendunt, tantò magis suam imminuunt fatigationem: Ut se exstimulent, nunquam non in corde, & sæpius in ore habent hæc sacri Epithalamij verba: *Trahere me, & curremus.* O dilectæ animæ meæ, tene me firmiter, & trahere me fortiter ad te, & nunquam non curremus simul: Si conquerat difficultate itineris, quòd conficere oportet me, sequendo te, ne exaudias me, sed reluctantem etiam & invitam me trahere post te, quocùnque placuerit tibi; si enim vel unico momento relinquant me mihi ipsi, cadam in terram & manebo immobilis.

Tandem sunt animæ, quas vocat Deus ad sui sequelam: hæc audiunt quidem ipsius vocem, & volunt ipsum sequi, sed non sequuntur ipsum nisi à longè, & nonnisi per intervalla, & pleræque eò decidunt, ut omninò deterant ipsum. Eheu! quid prodest hisce miseris, quòd nonnisi à longè ipsum sequantur ignavæ & vecordes? non habent sat animi, ut eò sequantur ipsum passu, quo voluerit eas deducere: vellent incedere pro commoditate suâ in viâ Dei; verùm quid prodest hoc illis?

bulare sicut animas in terrâ, sed trahit illas post se.

Deus alias ad se vocat.

lis? an unquam assequantur Gigantem magnis ante se passibus currentem, nonnisi passu testudineo repentes post ipsum? Intueor Sanctum Petrum sequentem à longè divinum Magistrum suum JESUM Christum in Passione ipsius; *sequebatur à longè*; Et quamprimum video, quòd turpiter neget ipsum exterritus voce simplicis ancillæ. Quid prodest illis, nonnisi sequi ipsum per intervalla, modò paulisper fideles in ipsius servitio, modò ignavæ plurimum, nonnisi sectantes crepundia terræ: an sperare hæc possunt, reportaturas se bravium, nisi constantes perseveraverint usque in finem? Quid prodest illis, sequi modò Dominum, modò Baal, claudicantes ex utràque parte, nisi quòd imitantes libramentum horologij, quòd nunquam non movetur à dextrâ & sinistrâ, quin unquam suum deserat locum, inventuræ tandem sint, se multum laborare.

Animæ ignavæ latentur, sequendo Deum nonnisi à longè,

râsse in tempore, cum tamen vix aliquid fecerint pro æternitate.

Intelices mortis victimæ, quid respondebitis horrendæ exprobrationi, quam faciet vobis Deus in judicio suo? *Quoties volui, & nolui? Quoties volui, & nolui?* Quid tibi feci, ut quoties receperam te, tu denuò desereres me? Quoties ab errore tuo revocavite, & tu semper reversa es in ipsum? an conqueri jure potes de bonitate meâ? Nonne vides, quòd tua perditio, tuæ sit opus malitiæ? Ah! quantus dolor, quantus dolor, mi Deus! Ah quàm mœsta, quàm funesta, infrustruosa tamen in omnem æternitatem pœnitudo! sed tuum avertam ab hæc consideratione animum, quæ nonnisi affligere potest eundem, & auscultandum tibi potiùs cum gaudio proponam admirabile Canticum, quòd Sanctissima Virgo modulata est in suâ Visitatione.

Animæ ignavæ gratia arguetur à Deo.

Etiam Virgini Canticum novi Testamenti.

ARGUMENTUM.

Expositio succineta Cantici MAGNIFICAT.

ARTICULUS II.

Hic ille, qui loquebatur, attollens in cælum oculos, & aliquandiu servans silentium, torusque defixus animo, quasi suavem quandam perciperet harmoniam, alloqui nos cepit, tantò cum Spiritus fervore, ut totus extra se ipsum videretur abre-

ptus: O amantissime Deus, quanta illius suavitas! Ah! quàm dulcis est vox Virginis Sanctissimæ! dulcior est ipsa sola, quàm omnis Angelorum in cælo harmonia! O quàm sublimi tono suum incinit & incipit Canticum! procul dubio sublimior est illo Cherubinatorum gausu.

Sera.